

kom han til det Resultat, at Statstidenden vilde give et Tab for Statskassen af 18,000 Kr. Naar vi nu ikke regne dette med, faa vi straks et Overskud af 2,000 Kr., idet Berlingske Tidendes Afgift er 20,000 Kr. Jeg gør dernæst opmærksom paa, at det ærede Medlems Overslag led af en Mangel. Han havde nemlig, saa vidt jeg hørte, ikke til Indtægt regnet Abonnementet paa Statstidenden. Jeg hørte det i alt Fald ikke; det er jo ikke let at opfatte Tallene. Selv om det ærede Medlem vil være rundhaandet med Frieksemplarer, vil han dog neppe gaa til et højere Antal end 1,000, han faar saa 4,000 Abonnenter, Jeg ved ikke, hvor højt han vil sætte Abonnementprisen paa Statstidenden, men selv om han kun vil sætte den til 1 Kr. pr. Kvar- tal, og det vil jo være en stor Lettelse for dem, der skulle læse Bekendtgørelserne, imod hvad de nu maa betale, kommer man til en aarlig Indtægt af 16,000 Kr. Derved vilde Overskuddet blive 18,000 Kr. eller omtrent hele den Afgift, som Berlingske Tidende giver. Jeg gentager, hvad jeg en Gang har sagt, at jeg anser det egentlig ikke for nødvendigt eller blot rigtigt, at Indtægten af Statstidenden skal erstatte Afgiften af Privilegierne, men jeg gør opmærksom paa, at efter det ærede Medlems egen Beregning vil man omtrent komme op dertil, naar man tager Indtægten af Abonnementet med.

Det ærede Medlem er enigt med Udvalget i, at en Reform af Forholdet med de officielle Bekendtgørelser er rigtig og nødvendig, men han har den — jeg synes — noget ejendommelige Opfattelse, at naar vi skulle have en Tidende, der skal samle alle officielle Bekendtgørelser for hele Landet, skulle vi absolut benytte det private Foretagende, „Berlingske Tidende“, dertil. Det forekommer mig, at det er ganske skævt. Det er mig umuligt at indse, hvad der skulde derved. For det første gør jeg opmærksom paa, at hvis der blev Tale om at bibeholde „Berlingske Tidende“ i dens nuværende Skikkelse, hvor der, selv naar man tager Morgenudgaven alene, er en Sammenblanding af private og officielle Bekendtgørelser, saa er der to Indvendinger at gøre. For det første er „Berlingske Tidende“ et meget dyrere Blad end en Statstidende vilde være, og naar der er Tale om at skaffe Lettelser for Befolkningen og skaffe den let Adgang til at gøre sig bekendt med de officielle Bekendtgørelser, er det dog rimeligere at gøre Bladet saa billigt som muligt. Dernæst er det for dem, der ville have de officielle

Bekendtgørelser og ville holde Bladet netop for deres Skyld, ganske anderledes let og overskueligt, naar man har et Blad, der kun rummer disse Bekendtgørelser, hvor de ere samlede systematisk, og hvor det er let at overse dem. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det at beholde „Berlingske Tidende“ i den nuværende Form som Morgenudgave vilde være meget upraktisk.

Det ærede Medlem antydede jo, at man kunde gaa en anden Vej, nemlig at tage den Del af Berlingske Tidende, som indeholder de officielle Bekendtgørelser, ud som noget særligt og kalde den Statstidende. Men saa ser jeg, ærlig talt, ikke Forskellen paa dette og vort Forslag. Den eneste Forskel er den, at Statstidenden efter vort Forslag er en virkelig Statstidende, fordi den udgives af Staten og er et virkelig officielt Blad, medens den efter det ærede Medlems Forslag vedbliver at være et privat Foretagende. Hvis det er det ærede Medlems Forslag, saa opnaas der jo slet ikke paa nogen Maade den Fordel, som han til sidst søgte at paapege. Han sagde nemlig, at Berlingske Tidende havde langt flere Holdere, end Statstidenden vilde faa, og naar man vedblev at lade de officielle Bekendtgørelser gaa i den, vilde de komme længere ud. Men det er jo ikke det, det kommer an paa, at de officielle Bekendtgørelser komme ud til en hel Del Folk, der ingen Brug have for dem; hvad det kommer an paa, er, at de komme ud netop til dem, som have Brug for dem og ønske at læse dem, og at de komme let, bekvemt og billigt til dem. Men hvis vi gaa den Vej, som det ærede Medlem syntes at antyde, at man skilte de officielle Bekendtgørelser ud som en særlig Udgave af Berlingske Tidende og kaldte den Statstidende og gjorde den billig, saa vilde de Folk, som nu holde Berlingske Tidende af andre Grunde, dog ikke holde den Afdeling deraf — der skulde vel saa antagelig være særligt Abonnement derpaa — og den vilde saa slet ikke faa flere Holdere, end en Statstidende efter Udvalgets Forslag vilde faa.

Jeg tror nu, at det høje Ting ganske rolig kan slutte sig til det Forslag, som Udvalget her har stillet. Der har jo i dette Ting saa godt som ingen Tilbøjelighed vist sig til at ville holde paa den gamle forældede Bekendtgørelsesmaade eller de Forrettigheder, som Bladprivilegierne hidtil have givet. Vi ere enige om, at de skulle falde bort, og saa synes jeg, at intet er mere naturligt, end at man samler alle disse Ting i et enkelt Blad, der vir-